

Arrest

nr. 314 478 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 17 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 maart 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 19 maart 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2024 met refertenummer 118031.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BARBINIAN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 februari 2014 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 12 december 2014 een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

Op zijn beurt weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 140.193 van 4 maart 2015 aan verzoeker internationale bescherming.

1.2. Op 4 januari 2021 diende verzoeker een verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit verzoek werd op 19 maart 2024 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.01.2021, actualisatie 21.02.2024, werd ingediend door :

*S., A. (R.R.: (...))
nationaliteit: Kirgizië
geboren te (...) op (...)1990
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB werd ingediend op 21.02.2014, op 12.12.2014 volgde een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 09.03.2015 werd het ingediende beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de procedure – namelijk iets meer dan een jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem reeds werden afgeleverd op 12.01.2015, 08.09.2015 en 06.02.2016. Op 08.09.2015 werd betrokkene tevens een bijlage 13sexies (inreisverbod) afgeleverd, geldig tot 07.09.2019. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan.

Wat betreft de bewering dat een terugkeer voor betrokkene heel gevaarlijk is omdat hij er elk moment kan opgepakt worden omwille van politieke problemen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene beweert dat hij in het land van herkomst geen eigendom, geen woning, geen werk en er geen sociaal vangnet heeft. Hij zou geen banden meer hebben met Kirgizië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat hij aldaar geen familieleden meer heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Kirgizië en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 23 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn VIB dd. 21.02.2014 dat zijn beide ouders en zus nog in Kirgizië verblijven. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo is of dat hij niet bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene kan dus

geholpen worden bij het vinden van een job in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij samenwonend en traditioneel getrouwd is met een erkend vluchteling uit Frankrijk. Zij zou regelmatig naar België komen en ze zouden samenwonen in Antwerpen. Betrokkene legt tevens bewijzen voor van de zwangerschap van mevrouw en de geboorteaktes van hun kinderen in Frankrijk S., S. (geboren op (...))2023 & S., Y. (geboren op (...))2021). Ze zouden een hecht gezin vormen. Betrokkene verwijst hieromtrent naar artikel 8 EVRM. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene aanhaalt dat zijn vrouw in Frankrijk verblijft, maar dat zij zich later in België zou willen vestigen. Uit de geboorteaktes van de kinderen blijken zij gedomicilieerd te zijn in (...). Er wordt geen bewijs voorgelegd dat zij samenwonen. Tevens legt hij geen bewijzen voor die aantonen dat mevrouw en de kinderen ondertussen in België zouden verblijven, dat zij wel degelijk een gezin vormen en dat er affectieve banden zijn tussen betrokkene en zijn vrouw en kinderen. Het is aan betrokkene om hiervan op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner en kinderen waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot merken wij op dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn partner en zijn kinderen in Frankrijk afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, en waarvoor hij loonfiches en arbeidscontracten voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 09.03.2015 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene legt in de aanvraag een werkbepoofte voor een job in België voor en hij beweert werkbepoofte te zijn. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantooft waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Hij moet zijn gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene verwijst naar zijn medische toestand en legt (brieven omtrent) laboresulaten dd. 02.04.2020 en 13.12.2023 voor. Er dient opgemerkt te worden dat uit deze documenten niet blijkt dat dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in het land van herkomst in te dienen. Dit element kunnen aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven (wat in deze dus onderzocht wordt), aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen worden echter niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid (supra). Het staat betrokkenen steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S.

28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Afdeling Uitzonderlijk Verblijf, Dienst Vreemdelingenzaken, Pacheco 44 te 1000 Brussel

De overige aangehaalde elementen (dat hij reeds meer dan 7 jaar in België verblijft, de getuigenissenbrieven, dat hij sinds aankomst getracht heeft zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren in België, zijn kennis van het Nederlands, de gevolgde Nederlandse lessen en certificaten, zijn Belgisch rijbewijs, de studentenkaart, de facturen als bewijs van verblijf, de nutsfacturen, de foto's, document huurwaarborg, blanco strafblad, het attest van aanmelding bij het onthaalbureau, attest inschrijving volwassenonderwijs, de informatiebrief omtrent inschrijving in de instapkleuterklas van Yusuf, rekening van apotheker) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer , die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: S., A.
geboortedatum: (...)1990
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Kirgizië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).
Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij/ze niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn/haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn/haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat als volgt luidt:

“2.1. Middel: Schending van zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9bis Vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoeker een leven in België ontzegd worden: hij ontving bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het land van herkomst ondanks verzoeker van mening is dat hij in zijn land van herkomst verder zal worden vervolgd en dat zijn privé en gezinsleven volledig in België is.

Verzoeker heeft immers politieke problemen in Kirgizië (zie bewijzen in het administratief dossier toegevoegd bij de laatste aanvraag ex-artikel 9bis).

Verzoeker is bovendien al lang afwezig in het land van herkomst en hij heeft daar geen woning en geen job kan vinden. Verzoeker woont in België samen met zijn partner en 2 gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Één van deze kinderen Y. gaat naar Belgische school.

Alsmede is er voor verzoeker geen enkel sociaal vangnet in zijn land van herkomst. Hij heeft geen familieleden meer in zijn land van herkomst waarop hij effectief kan terugvallen, wel familieleden in België.

Gelet op het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Zijn terugsturen zou tevens een scheiding uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. eerbiediging van privé- en gezinsleven omdat zijn centrum van privé- en gezinsleven in België is.

Bij de laatste aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele nieuwe elementen toegevoegd. Deze documenten (zie administratief dossier) tonen dat verzoekers' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is.

Verzoeker heeft tevens in België getracht zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren (zie elementen administratief dossier).

Hij werkt, heeft gezin met 2 minderjarige kinderen, één van deze kinderen gaat momenteel naar school.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoeker.

Het belang van verzoeker is bijgevolg evident omdat de terugkeer naar het land van herkomst in zijn specifieke situatie in elk geval geen optie is.

Verzoeker heeft een schoolgaand kind en komt in aanmerking voor regularisatie op basis van instructie van de DVZ van 19 juli 2009.

Gelet op hetgeen vermeld onder punt b. ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, is het duidelijk dat verzoeker over het vereiste belang beschikt voor het instellen van huidig verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/56 van de Wet van 15 december 1980.

Wat betreft de bestreden beslissingen dd. 22 januari 2014 en 11 juni 2014, ter kennis gegeven aan verzoeker op 20 maart 2024 gaat het grotendeels over een standaardmotivering zonder rekening te houden met verschillende risico's van verzoeker in geval van zijn terugkeer.

Het BGV (bijlagen 13) zijn tevens onvoldoende gemotiveerd.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoeker."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd dat verzoeker niet in bezit is van een geldig visum om regelmatig in België te kunnen verblijven, en wordt er gemotiveerd met betrekking tot de elementen waarmee overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening mee moet worden gehouden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

2.3. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het b u i t e n l a n d ."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)".

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz..

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.4. Verzoeker stelt dat hij bij zijn aanvraag enkele nieuwe elementen heeft toegevoegd die tonen dat zijn terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is, dat hij tevens in België heeft getracht zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren, dat hij werkt, een gezin heeft met twee minderjarige kinderen en dat één van zijn kinderen momenteel naar school gaat, en dat verzoeker met het hiervoor vermelde geen rekening gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat deze elementen door de verwerende partij in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf werden onderzocht en dat hieromtrent als volgt werd gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat hij in het land van herkomst geen eigendom, geen woning, geen werk en er geen sociaal vangnet heeft. Hij zou geen banden meer hebben met Kirgizië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat hij aldaar geen familieleden meer heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Kirgizië en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 23 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn VIB dd. 21.02.2014 dat zijn beide ouders en zus nog in Kirgizië verblijven. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo is of dat hij niet bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde

asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene kan dus geholpen worden bij het vinden van een job in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij samenwonend en traditioneel getrouwd is met een erkend vluchteling uit Frankrijk. Zij zou regelmatig naar België komen en ze zouden samenwonen in Antwerpen. Betrokkene legt tevens bewijzen voor van de zwangerschap van mevrouw en de geboorteaktes van hun kinderen in Frankrijk S., S. (geboren op (...))2023 & S., Y. (geboren op (...))2021. Ze zouden een hecht gezin vormen. Betrokkene verwijst hieromtrent naar artikel 8 EVRM. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene aanhaalt dat zijn vrouw in Frankrijk verblijft, maar dat zij zich later in België zou willen vestigen. Uit de geboorteaktes van de kinderen blijken zij gedomicilieerd te zijn in (...). Er wordt geen bewijs voorgelegd dat zij samenwonen. Tevens legt hij geen bewijzen voor die aantonen dat mevrouw en de kinderen ondertussen in België zouden verblijven, dat zij wel degelijk een gezin vormen en dat er affectieve banden zijn tussen betrokkene en zijn vrouw en kinderen. Het is aan betrokkene om hiervan op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner en kinderen waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot merken wij op dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn partner en zijn kinderen in Frankrijk afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, en waarvoor hij loonfiches en arbeidscontracten voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 09.03.2015 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene legt in de aanvraag een werkbepaaling voor een job in België voor en hij beweert werkbereid te zijn. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Hij moet zijn gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen."

Door zich te beperken tot de herhaling van elementen uit zijn aanvraag maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verweerder met bovenstaande motivering zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden, de aangevoerde elementen kennelijk onzorgvuldig heeft beoordeeld of het begrip buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

Waar verzoeker betoogt dat één van zijn minderjarige kinderen momenteel naar school gaat, dat hij in aanmerking komt voor regularisatie 'op basis van instructie van de DVZ van 19 juli 2009' en waar hij bij zijn verzoekschrift een schoolattest, zes referentiebrieven en een persoonlijke brief voorlegt, blijkt uit nazicht van de aanvraag geenszins dat verzoeker deze elementen heeft aangehaald als reden waarom hij niet terug zou

kunnen naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoeker kan dit argument niet voor het eerst in onderhavig verzoekschrift aanhalen om de motieven van de eerste bestreden beslissing onderuit te halen of als gebrekkig te bevinden. Het kan de verweerder immers niet worden verweten niet te motiveren omtrent zaken die hem niet kenbaar worden gemaakt via de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Hij betoogt dat hij politieke problemen heeft in zijn herkomstland, dat hij al lang afwezig is in het land van herkomst en dat hij daar geen banden heeft, geen woning en geen job kan vinden, dat er voor hem geen enkel sociaal vangnet is in zijn land van herkomst en dat hij geen familieleden meer heeft in zijn land van herkomst waarop hij effectief kan terugvallen. Hij verwijst naar documenten in het administratief dossier die tonen dat hij politieke problemen heeft in zijn land van herkomst en dat zijn terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de bewering dat een terugkeer voor betrokkene heel gevaarlijk is omdat hij er elk moment kan opgepakt worden omwille van politieke problemen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene beweert dat hij in het land van herkomst geen eigendom, geen woning, geen werk en er geen sociaal vangnet heeft. Hij zou geen banden meer hebben met Kirgizië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat hij aldaar geen familieleden meer heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Kirgizië en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 23 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn VIB dd. 21.02.2014 dat zijn beide ouders en zus nog in Kirgizië verblijven. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo is of dat hij niet bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene kan dus geholpen worden bij het vinden van een job in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van de elementen uit zijn 9bis-aanvraag en zijn betoog niet verder onderbouwt. Hij beperkt zich tot een loutere stelling, wat onvoldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Waar hij verwijst naar documenten in het administratief dossier die aantonen dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is, laat hij na uiteen te zetten om welke documenten het precies gaat en op welke manier deze documenten wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval hij zijn verblijfsaanvraag in het

land van herkomst dient in te dienen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het voor hem zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om een verblijfsaanvraag in te dienen in zijn land van herkomst.

2.6. Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een *“fair balance”*-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 106).

Zoals reeds aangehaald, kijkt de Raad in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van deze beslissing.

Wat betreft verzoekers gezinsband met zijn vrouw en kinderen wordt er in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen bewijs voorlegt dat hij en zijn vrouw en kinderen samenwonen, dat zijn vrouw en kinderen ondertussen in België zouden verblijven, dat zij wel degelijk een gezin vormen en dat er affectieve banden zijn tussen verzoeker en zijn vrouw en kinderen. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker voorbij aan de motivering van verweerder en herhaalt hij dat hij een gezin heeft met twee minderjarige kinderen en dat hij samenwoont met zijn partner en deze kinderen. Door zich te beperken tot een herhaling

van elementen uit zijn aanvraag zonder te onderbouwen waarom de motivering van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is, toont verzoeker niet aan dat hij in België een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd. Waar verzoeker voorts stelt dat hij een schoolgaand kind heeft en in aanmerking komt voor regularisatie op basis van instructie van de DVZ van 19 juli 2009, kan hij dit element, zoals hierboven reeds uiteengezet, niet voor het eerst in onderhavig verzoekschrift aanhalen om de motieven van de eerste bestreden beslissing onderuit te halen of als gebrek te bevinden.

Wat de schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat het aan de verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie “*privéleven*” uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als “*gewone*” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker betoogt dat hij werkt, dat hij familieleden heeft in België, dat hij geen familieleden meer heeft in zijn land van herkomst waarop hij effectief kan terugvallen en dat hij tevens in België getracht heeft zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren. Verweerder motiveert in de eerste bestreden beslissing als volgt met betrekking tot het privéleven van verzoeker:

“Betrokkene beweert dat hij in het land van herkomst geen eigendom, geen woning, geen werk en er geen sociaal vangnet heeft. Hij zou geen banden meer hebben met Kirgizië.

Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat hij aldaar geen familieleden meer heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Kirgizië en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 23 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn VIB dd. 21.02.2014 dat zijn beide ouders en zus nog in Kirgizië verblijven. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo is of dat hij niet bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het “vrijwillige terugkeerprogramma” bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkene kan dus geholpen worden bij het vinden van een job in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij samenwonend en traditioneel getrouwd is met een erkend vluchteling uit Frankrijk. Zij zou regelmatig naar België komen en ze zouden samenwonen in Antwerpen. Betrokkene legt tevens bewijzen voor van de zwangerschap van mevrouw en de geboorteaktes van hun kinderen in Frankrijk S., S. (geboren op (...)2023) & S., Y. (geboren op (...)2021). Ze zouden een hecht gezin vormen. Betrokkene verwijst hieromtrent naar artikel 8 EVRM. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene aanhaalt dat zijn vrouw in Frankrijk verblijft, maar dat zij zich later in België zou willen vestigen. Uit de geboorteaktes van de kinderen blijken zij gedomicilieerd te zijn in (...). Er wordt geen bewijs voorgelegd dat zij samenwonen. Tevens legt hij geen bewijzen voor die aantonen dat mevrouw en de kinderen ondertussen in België zouden verblijven, dat zij wel degelijk een gezin vormen en dat er affectieve banden zijn tussen betrokkene en zijn vrouw en kinderen. Het is aan betrokkene om hiervan op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner en kinderen waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van

artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot merken wij op dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn partner en zijn kinderen in Frankrijk afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, en waarvoor hij loonfiches en arbeidscontracten voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 09.03.2015 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene legt in de aanvraag een werkbeproeft voor een job in België voor en hij beweert werkbeproeft te zijn. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonft waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst.

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Hij moet zijn gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, en waarvoor hij loonfiches en arbeidscontracten voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 09.03.2015 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene legt in de aanvraag een werkbeproeft voor een job in België voor en hij beweert werkbeproeft te zijn. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonft waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Hij moet zijn gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen."

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker voorbij aan deze motivering en herhaalt de elementen uit zijn aanvraag. Waar verzoeker voorts referentiebrieven en een persoonlijke brief voorlegt ter staving van zijn integratie in België, kan hij dit element, zoals hierboven reeds uiteengezet, niet voor het eerst in onderhavig verzoekschrift aanhalen om de motieven van de eerste bestreden beslissing onderuit te halen of als gebrekkig te bevinden.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoeker toont niet aan dat hij in België een privéleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft opgebouwd.

Een schending van verzoekers gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier	De voorzitter
-------------	---------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------